

ХРОНИКА

Съ разни нрави и привички
налетѣхъ на флиртъ съсъ стрѣвь
и въвъ стихъ хумористиченъ
зашумоли мойта кръвь.

Чудно поетично време
свойта благодать разлѣ.
Въ благодать ще изпомреме,
станаши за срамъ и смѣхъ.

Ето : хора най-различни
все отъ висшъ, приличенъ рангъ.
Вижте — колко сж комични
въ тозъ вседневенъ маскарадъ.

Край Мадридъ пропука пушка
и просъска зѣлъ снарядъ. . .
Тамъ пѣкъ вѣтръ на вихрушка
дигна прахъ и лѣхна смрадъ.

И — уви — една тревога
все расте, расте, расте —
Марсъ намѣтналъ бойна тога,
съ дългата метла мете. . .

Нѣкой пѣе подъ сурдинка,
спрѣлъ срѣдъ грѣмъ и сабленъ звекъ:
— „Гледайте каква картинка,
е културниятъ ни вѣкъ“.

*

Нравитѣ отведъ миришатъ,
но преглъщамъ въ този мигъ,
свивамъ рамене съ въздишка
и — прехапвамъ съ гнѣвъ езикъ.
(1937)